

Kötődés

(írta: Kovács Gyula)

Sam Burrows lassan kevergette a reggeli teáját, miközben felesége, Sarah reggelit készített. Mivel háttal ült, nem láthatta az ötvenéves asszony arcát, de nem is volt rá igazán kíváncsi. Sarah erőltetett mosollyal az arcán lépett a hasonló korú férje mellé, és tette le elé a reggelit. A férfi azonban kínosan hosszú másodpercekig nem nyúlt hozzá, inkább a szemközti falra meredt elgondolkodva.

- Sam, nem vagy éhes? – kérdezte az asszony fennhangon.

A férfi hosszú másodpercekig nem válaszolt.

- Nem hallod, mit kérdeztem? – kérdezte Sarah még hangosabban, bár továbbra is mosolygós arckifejezést erőltetett magára.

Sam nem tudta eldönteni, hogy csodás égi jelnek, vagy baljós ómennek tartsa azt az új fejleményt, hogy valami megváltozott felesége magatartásában. Mióta a szanatóriumból visszajött, úgy tűnt, mintha kicserélték volna. Az előző három évben szinte megközelíthetetlen volt, gyakori búskomorság váltakozott ritka vidám időszakokkal. Az elmúlt egy hónapban pedig mindig vidám volt, szinte már gyanúsán vidám.

- De igen. Elnézést, csak elgondolkodtam – válaszolta, majd hozzákezdett a mogyoróvajás pirítóshoz.

- Jól sejtem, hogy már megint a könyved körül jár az eszed? – érdeklődött az asszony a korábbinál kisebb hangerővel.

- Igen, jól sejtet... - motyogta teli szájjal Sam.

Már megint az a rohadt könyv... Sarah bizonyára élvezi, hogy most is szóba hozhatta. Ő viszont gondolni sem szeretett rá, nemhogy gondolkodni rajta. Fél szemmel inkább a feleségét figyelte némi érdeklődéssel, ahogy a konyhában tevékenykedett. A kezelés előtt a teafőzés is

nehezére esett neki, akkor pedig szinte minden nap reggelit készített és ebédet főzött, amit így nyáridőben cornwalli kétszintes házuk teraszán fogyasztottak el.

- Mikor méysz megint Betty-hez? – kérdezte színlelt érdeklődéssel a férfi. Jól tudta ugyanis, hogy Sarah mikor távozik, hiszen alig egy nappal korábban beszéltek róla.

- Ma délután – válaszolta felesége egy kicsit ingerülten, majd minden bizonnyal a találkozás gondolatától felderült az arca.

Ha az asszony hirtelen hangulatváltása nem is, de a válasz Samet is hasonló jóérzéssel töltötte el. Betty ápolónő volt abban a közeli szanatóriumban, amelynek vendégszeretét Sarah kénytelen volt hosszú hetekig elviselni. Egy-egy ilyen találkozó után valósággal feltöltődött, bár arról soha nem beszélt, hogy miről tárgyaltak kettesben. Samet ez túlságosan nem is érdekelte, hiszen az ilyen alkalmakat mindig arra használta fel, hogy nyugodt körülmények között próbálkozzon az írással, illetve ha alkalom adódott, akkor kiruccanjon a közeli városba. Persze nem egy városnéző séta kedvéért... Ilyenkor gyermekkori szerelmével, Allisonnal találkozott.

Ezek a titkos kitérők Sam számára is felértek egy szanatóriumi kezeléssel. Allison mindig derűsen meghallgatta Samet, és ha kellett, tanácsokkal látta el. Az asszony bölcs nyugalma feleségét sajnos nem jellemezte...

Sarah folyton izgett - mozgott, így bekapcsolódott a szegények számára szervezett templomi gyűjtésbe. Új barátnőjével gyakran járták a környéket, adományok után kutatva. Sam ugyanakkor csodálkozott azon, hogy az időnként a környékre vetődő rongyos, vézna koldust Sarah figyelemre sem méltatta.

Akkor most megint találkozok Allisonnal... - tért vissza a férfi a korábbi gondolatához, és önkéntelenül is elmosolyodott.

- Most min mosolyogsz? – kérdezte Sarah, miközben a férje arcát fürkészte.

Sam egy kicsit összerezzent, bár számíthatott volna a kérdésre. A felesége nem csak beszédesebb, de éberebb is lett újabban.

- Csak egy könyves ötleten...
- Miféle ötleten?
- Majd meglátod!
- Arra várhatok...
- Ne kezdjük megint! – emelte fel a hangját Sam, majd felpattant a székéről, a konyhaasztalon hagyva a maradékot. Ez egyébként nem volt szokása, csak akkor, ha feldühítette a felesége valamivel. Ez a valami pedig az asszony visszatérése óta jobbára a könyv volt. A könyv pedig már egy fél éve kísértette, egyszerűen nem tudott a végére érni. Éppen ezen járt az esze, amikor dühösen felcsörtetett az emeleti dolgozószobájába, majd helyet foglalt az íróasztalánál.

Bekapcsolta a számítógépét, aztán betöltötte a félkész regényt tartalmazó fájlt. A történet ugyanott tartott, mint tegnap, vagy tegnapelőtt. Százaz oldalszám az üres oldalon. Sam csak meredt a fehér felületre, nem tudott továbbjutni. Egyre azon járt az esze, hogy egyáltalán érdemes-e befejezni a történetet. Vagy nem kellene-e más címet adni neki, hátha továbblendülne a holtpontra. Kezdetben nagyon tetszett neki a *Kötődés*, mint cím, de akkor már semmi nem jutott az eszébe róla. Ez a gondolat pedig még inkább feldühítette, ezért úgy döntött, hogy inkább más irányba tereli a figyelmét. Inkább kinézett a dolgozószoba ablaka alatt végigfutó csendes, kisvárosi utcára. Csak néhány perce merengett, amikor észrevette, hogy Sarah sietős léptekkel átment az utca másik oldalára. Már nem is csodálkozott rajta, hogy köszönés nélkül távozott, inkább csak azon, hogy milyen gyorsan. Abban a pillanatban hirtelen végigfutott az agyán, hogy jobb, ha ő is minél hamarabb távozik.

Fél óra múlva pedig már be is parkolt ócska Fordjával Allison kertés háza elé. Fűrge mozdulatokkal kiszállt és lezárta az autót. Aztán megnyomta a kis, egyszintes ház bejárati csengőjét.

Néhány másodperccel később Allison kinyitotta az ajtót, majd szorosán átölelte a férfit.

- Későbbre vártalak... - súgta Sam fülébe, majd kiengedte a férfit az ölelés szorításából.
- Sarah hamarabb távozott, mint gondoltam – válaszolta a férfi egy idegesen, miközben a hirtelen elkomorult barátnőjét fürkészte. Akkor is meg kellett állapítania, hogy Allison sokkal jobban tartja magát a feleségénél, noha csak két évvel volt fiatalabb. Kevés ránc, kevés ősz hajszál, minimális túlsúly. Sam tekintete aztán tovább vándorolt a homályos előszoba felé, a nő tekintete követte. Mindkettőjük tekintete az asszony utazótáskáján állapodott meg.
- Elkészültél? – kérdezte a férfi halkán.
- Igen.
- Akkor indulhatunk...

Allison nem válaszolt semmit, csak bólintott. Majd felemelte az utazótáskáját, megfordult, aztán bizonytalan és ideges tekintettel végignézett a lakáson. Olyan kifejezés ült az arcán, mintha végső búcsút venne tőle. Majd tétova mozdulatokkal bezárta a bejárati ajtót.

Negyed órával később pedig már a kisváros határában autóztak. Azóta nyomasztó csend férkőzött közzük, mióta elindultak. Végül Allison érezte úgy, hogy nem bírja tovább a köztük szikrázó feszültséget.

- Elmondtad neki?

A férfi hosszú másodpercekig nem szólt semmit, végül aztán kinyögte a kínos kérdésre adott még kínosabb választ.

- Nem.

Sam még a szeme sarkából is látta, hogy milyen elképedt kifejezés ült ki Allison arcára.

- Nem is mondtad neki, hogy Londonba költözöl velem? – kérdezte a nő szinte már hisztérikus hangon.

- Nem tudtam, hogy mit mondjak... - motyogta a férfi, majd hirtelen fékezéssel megállt az út szélén.

- Most mit csinálsz?

- Beszelnünk kell, mégpedig nyugodtan – válaszolta Sam remegő hangon.

- Ugyan miről? Arról, hogy nem mersz a saját feleségeddel beszélni? Vagy arról, hogyan bízhatok meg benned, ha ennyire nem vagy őszinte hozzá? – hadarta idegesen Allison.

- Nem tudok Sarah-tól elszakadni... - suttogta a férfi.

- Vagy inkább nagyon ragaszkodsz ahhoz a kényelmes élethez, amit a tehetségtelenséged ellenére ő biztosít neked. Folyton panaszkods, de nem akarsz változni. Én nem tudok többet tenni érted... Itt kiszállok, nem kell, hogy visszavigyél! – kiáltotta végül a nő, majd kiszállt, kivette a csomagtartóból az utazótáskáját és gyors léptekkel visszaindult a város felé.

Sam hosszú perceken át figyelte Allison távolodó alakját a visszapillantó tükörből. Egyre csak két gondolat küzdött egymással a fejében. Először az villant be, hogy jobb lesz, ha megfordul és visszaviszi volt barátnőjét a városba. Talán még ki is békülhetnek... Aztán eszébe jutott, hogy elég régen eljött otthonról, Sarah talán már várja is. Fújt egy nagyot, a következő kereszteződésnél megfordult, egy perccel később pedig gyorsítva húzott el az út szélén sétáló Allison mellett.

